

Wie is mijn dokter?

Marcel Levi is internist en bestuursvoorzitter van het AMC

beeld: De Beeldredactie, Peter Strelitski

A

Afgelopen week werd ik 's nachts gebeld door de dienstdoende arts-assistent interne geneeskunde over een 61-jarige vrouw met een ernstige pneumonie na een niertransplantatie en ontregelde diabetes mellitus. We waren het snel eens over het te voeren beleid. De arts-assistent had vanwege een trage, onregelmatige pols ook de cardioloog in consult gevraagd. Ik vond de behandelsuggesties van de cardioloog niet zo begrijpelijk en vroeg mijn arts-assistent welke cardioloog het consult had verricht. Zij moest mij het antwoord schuldig blijven. Ik vond het opmerkelijk dat ze de naam van een collega met wie ze zojuist had overlegd niet kon reproduceren. Het is helaas geen uitzondering dat arts-assistenten in het ziekenhuis die samenwerken in de patiëntenzorg hun collega niet bij naam kunnen noemen. Zij gaan dan door het leven als 'de neuroloog' of 'de anesthesioloog'. Als collega's van elkaar al niet weten wie ze zijn, hoe kan de patiënt het dan nog weten? Toen de arts-assistent mij later terugbelde wist ze inmiddels de naam van de cardioloog. Mij werd duidelijk dat de betreffende collega helemaal geen cardioloog was maar een pas begonnen arts-assistent cardiologie. Deze relatief onervaren arts-assistent had uiteraard advies gevraagd aan zijn supervisor, maar de subtielere nuances bij dit overleg waren onvoldoende tot hun recht gekomen. Eigenlijk de werkelijkheid verbloemend dat relatief

onervaren arts-assistenten – weliswaar onder supervisie – tijdens de diensten door het ziekenhuis gaan onder de titel van specialist. Onderwijl draagt de relatieve anonimiteit tussen artsen dan ook nog eens bij aan de verwarring.

Niet alleen artsen kennen soms elkaars naam niet, ook patiënten weten dikwijls niet hoe hun dokter heet. Een patiënt kan in de spreekkamer vaak niet vertellen bij welke andere specialist hij is geweest. Ik heb hier met tweedejaars-studenten een onderzoekje naar gedaan. Wij vroegen buiten het polikliniekgebouw aan patiënten naar de naam van de arts die ze nog geen 30 minuten daarvoor hadden bezocht. Van de ondervraagde patiënten wist 18 procent de juiste naam te noemen, maar 72 procent kon

dat niet. Daarnaast noemde 10 procent een verkeerde naam. Ongetwijfeld had de betreffende dokter zich voorgesteld en hij of zij zal vast een naambordje op de witte jas hebben gespeld, maar deze informatie is kennelijk snel vergeten.

Sinds kort geven we in ons ziekenhuis patiënten een visitekaartje met de naam van de arts. Hierop kan bovendien worden vermeld hoe elke dokter bij voorkeur wil worden benaderd bij tussentijdse problemen.

U zult denken: dit is typisch een probleem van grote ziekenhuizen met veel opleidingsassistenten. Dat kan, maar ik zie ook regelmatig patiënten die worden verwezen vanuit kleinere ziekenhuizen en die de naam van hun verwijzende dokter ook niet kunnen noemen. Een oorzaak zou kunnen zijn dat mensen vaak veel verschillende specialisten hebben. Door toenemende comorbiditeit en de neiging voor elke ziekte bij een andere specialist te lopen, kan het allemaal onoverzichtelijk en dus soms ook tamelijk anoniem worden. De patiënt weet dan niet meer wie zijn dokter eigenlijk is. James McCormick beschrijft al in 1996 in *The Lancet* deze 'death of the personal doctor'. Goede geneeskunde is persoonlijke geneeskunde en de allereerste stap daarbij is dat een patiënt weet wie zijn of haar dokter is. Dat moet anno 2013 toch te realiseren zijn?

Een patiënt kan vaak niet vertellen bij welke andere specialist hij is geweest